

Acció Ciutadana

setmanari nacionalista d'esquerra

IDEALS I SIMBOLS

LA BANDERA UNICA

Cal ésser uns perfectes regionalistes, uns regionalistes autèntics, per a denunciar i censurar, com fa un diari barceloní, el fet que en determinades entitats oneja des de fa algunes setmanes, tota sola, la bandera de Catalunya. ¿No és aquesta bandera única, precisament, la que ha caracteritzat les velles i les noves entitats catalanistes?

La Unió Catalanista i el Centre Nacionalista Republicà, no arboraren cap altra bandera sinó la catalana. La Lliga Regionalista mateixa tingué aquesta bandera única i gloriosa fins que, en temps de la segona dictadura, adoptà les dues banderes alhora: la nostra i l'espanyola monàrquica, que després substituï per la tricolor republicana.

Entre els catalanistes que resten a la Lliga, haurà produït un tristíssim efecte la denúncia i la censura que han aparegut a "La Veu de Catalunya". Heu-vos ací que Prat de la Riba no hauria permès mai i que Puig i Cadafalch no gosarà a aprovar. Volem creure que es tracta d'un solt escrit per una ploma inconscient i subalterna.

La bandera val com a símbol d'una pàtria, com a senyera d'un ideal. No sentim la idolatria de les banderes. Sentim, això sí, l'amor dels ideals simbolitzats. És per l'ideal i per la pàtria que estimem la bandera flamejant de la nació nostra.

No creiem que sigui un mancament el donar a la bandera catalana la companyia de la bandera tricolor de la República. Juntes aparegueren aquestes banderes en l'hora històrica en què l'inoblidable Francesc Macià proclamà la República catalana. Totes les banderes de llibertat poden anar juntes, i cap no ha d'avergonyar-se de la companyia d'una altra. Si alguna deixés ésser bande ra de llibertat, amb la pèrdua de l'ideal perdria la vàlua.

No hem guaitat amb gelosia, fins ací, la parella de banderes. Comprehem les raons del "bibanderisme" català i republicà. Però hem cregut sempre, i ara creiem més que mai, que el "bibanderisme" no és necessari a Catalunya i que de vegades no és oportú.

Recordem que, mesos enrera, un estimat col·lega del Parlament va explicar-nos que en una entitat de la seva població hi havia diversos parers sobre la qüestió de les banderes.

Els socis estaven, en aquest punt, una mica dividits: uns preferien la tricolor, uns altres la catalana, i uns altres les volien totes dues ensems. "Voleu donar-me el vostre parer per es-

crit?", va dir-nos l'amic. I nosaltres, sense dubtar gens, escrivirem el nostre dictamen, que fou el següent: s'ha de posar la bandera catalana, i amb aquesta ja n'hi ha prou, perquè avui és la bandera nacional i la bandera republicana per excel·lència.

No ens desplaia de veure la bandera catalana en bones companyies. Però com a pràctica normal, és naturalíssim que la bandera nostra s'exhibeixi tota sola sota el cel de Catalunya. Lliurement, podem arborar i honorar la bandera tricolor. Com a obligació, com a imposició, no podem fer-ho.

I a fe que, en altres pobles, aquestes coses es porten força més lluny d'on les portem els catalans. A l'Estat lliure d'Irlanda —i això ja abans de governar Eamon de Valera— la bandera britànica no és exhibida. Només s'exhibeix, com a pròpia, la bandera irlandesa nacional.

¡Compte amb el bilingüisme i amb el "bibanderisme" forçats! Una llengua i una ànima. Una pàtria i una bandera.

A. ROVIRA I VIRGILI

ENTRE LA SANG I L'ESPERIT

CATALUNYA, POBLE EUROPEU

En un dels seus darrers articles "Gaziel" comentava com Europa, més que una unitat geogràfica, amb les seves delimitacions frontereres a base d'accidents naturals i d'identitats geològiques, ha significat sempre un conjunt orgànic mogut, impulsat i contornejat per forces espirituals.

Europa ha estat un concepte civilitzat i civilitzador. Des de la mil·lenària cultura helènica, primera evasió del fatalisme oriental i primera integració de les possibilitats humanes, fins al frenetisme esberlat i obsessionant dels nostres dies, Europa ha significat una dimensió vital que pugna contra el predominni biològic que persegueix una impregnació, sinó totalitària, almenys orientadora, de l'influx de l'Esperit.

Aquesta virtual ascensió europea, que en el segle XVIII,è dominà ja les altures intel·lectuals del continent, crea noves i sàvies formules polítiques i enlluenteix, àdhuc, el món elegant i frívol de l'època; que en el segle dinovè, sota l'aplicació

mecànica del que Galileu anomenà la "Nuova" Ciència aconseguí canviar per complet els mètodes de producció i treball, l'aspecte secular de tantes coses i el mateix panorama mundial; aquesta ascensió de l'espiritualitat europea, ininterrompuda des del Renaixement, trontolla en els nostres dies, sobretot quant a organització col·lectiva, i amenaça d'esfondrar-se davant l'empitjorament de la crisi econòmica i els remeis regressius que es pretèn donar-li.

I en mig del ressorgiment de les forces brutals i autoritàries, absorvents dels valors de la plenitud humana, pretesos leninistes o guaridors de la crisi actual, Catalunya pot enorgullir-se d'ésser dels països genuïnament europeus; dels que no es disposen a fer marxa enrera —de renunciar la iridescència espiritual, per retornar a l'orbesa de la sang —en afrontar les clares exigències socials de la nostra època.

Devem estar-nè joiosos, però sobretot devem estar-hi amatents, cau-

tes; curiosos del desenvolupament de la vida política catalana. Mantenir una democràcia, una verdadera democràcia —no sols un règim fictici, d'enganyoses apariències i exhauste de vitalitat— és sols patrimoni, avui dia, dels pobles que a llur fortitud com a tals, uneixen en un clar coneixement de llurs destins i un culte sagrat a la virtualitat humana. Dels pobles que prosegueixen l'alta tradició del vertader "europeisme", en una paraula.

Josep M.ª CORREDOR

Vida parlamentària

El Parlament català clourà aviat les seves sessions. Les temperatures estivals que es deixen sentir fortament tant a dintre com a fora del saló, no predisposen favorablement al treball de les col·lectivitats. No seria estrany, dones, que la setmana vinent fos la darrera d'aquesta tongada parlamentària.

El conjunt de lleis que durant aquesta temporada ha legislat el Parlament, no tenen l'envergadura que altres lleis presentaven, però tenen també una real i positiva significació en el treball constant de la reorganització en la vida autònoma de Catalunya. Alguna d'aquestes lleis tindrà una categoria transcendental, avui insospitada, en dies futurs, ja que vénen a modificar una estabilitat que semblava perpètua, com per exemple la llei que estableix la jurisdicció de la dona. Actualment, amb la llei que començarà a regir el primer de gener de l'any vinent, la dona catalana té els mateixos drets jurídics que l'home, i probablement, en aquest sentit, serà la més lliure d'Europa. Cal fixar-se amb la transcendència d'aquesta llei, car les relacions jurídiques que establia el matrimoni queden en una situació completament diferent de la que prevalia fins ara.

Sembla que abans de clausurar-se el Parlament, el Govern hi portarà uns projectes de llei per tal que els diputats les estudiïn en els dies de vacances; són, primordialment, la Llei electoral, i la Llei plebiscitària. El seu sol enunciat ja evidència la seva importància capdal, i segurament aquests projectes mereixeran els honors dels comentaris, inclús ja en aquest estat primitiu de projecte, abans no siguin convertits en lleis definitives. Com és sabut, per l'Estatut interior de Catalunya, el Parlament català deu dissoldre's si, en efectuar-se en determinades condicions, que ara fixarà la Llei un plebiscit, aquest dona un resultat que evidenciï la manca de compenetració entre el poble i el seu Parlament.

Joventut Republicana d'Esquerra. - Girona

CONFERÈNCIA PÚBLICA

que es celebrarà en el Centre d'Unió Republicana, el proper dimecres, dia 18, a les deu de la nit, a càrrec de

JOSEP M.ª CORREDOR

versant sobre el tema:

«Catalunya davant el futur hispànic»